

Arrest

nr. 194 021 van 20 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in de Irakese hoofdstad Bagdad. Uw vader is een soenitische moslim uit Bagdad en van de Al-Zuhaira stam. Uw moeder is een sjjiitische moslima afkomstig uit Basra.

Omwille van het sektarische geweld in Bagdad vanaf 2006, verhuisde u met uw ouders en broers naar de zuidelijker gelegen stad Amarah van de provincie Missan. U werkte er sinds 2013 aan de Halfaya olievelden voor een Iraaks aannemingsbedrijf, genaamd Al Majmouha Al Sanida, dat een contract had voor de catering afdeling van het Chinese bedrijf Petrochina. Het aannemingsbedrijf stond onder leiding

van twee broers, H.(...) en A.(...) A.(...). Als hoofd van de keuken was u ook verantwoordelijk voor de voorraad voedsel en drank, terwijl uw collega A.(...) H.(...) A.(...) A.(...) verantwoordelijk was voor de aankoop hiervan.

Tijdens uw verlof werd u vervangen door D.(...) S.(...) en die collega merkte dat uw andere collega A.(...) H.(...) A.(...) fouten maakte bij de aankoop van goederen. Het ging om vervallen waren en de geleverde goederen stemden niet overeen met de aankoopbonnen. Uw collega vervanger D.(...) meldde voornoemde onregelmatigheden aan jullie bedrijfsleider H.(...) A.(...), maar deze deed niets met die klacht en liet enkel de vervallen waren verwijderen uit het magazijn.

Terug van verlof, stelde u dezelfde soort fraude vast als deze die door uw collega was gemeld. Er werden teveel waren ingekocht en de leveringsbonnen waren vervalst. U besloot dat uw collega A.(...) fraudeerde en zo geld in zijn eigen zakken stak. U meldde deze fraudepraktijken aan uw bedrijfsleider H.(...) A.(...). Daardoor werd uw collega A.(...) ontslagen op eind juni 2015.

Op 16 juli 2015 werd u telefonisch bedreigd door uw collega Alwan. Hij zei dat u verantwoordelijk was voor zijn ontslag, dat hij zou wraak nemen en u vermoorden. U vertelde uw bedrijfsleider over voornoemde telefonische bedreiging. Hij beloofde u de nodige stappen te zullen nemen om u te beschermen en zei met niemand hierover te spreken.

Toen u op 24 juli 2015 naar uw werk reed met de wagen, werd u achtervolgd door een andere wagen. Bij het naderen van de controlepost van het bedrijf – ingang met slagboom – werd vanuit de achtervolgende wagen in de lucht geschoten. U was bang maar reed verder het bedrijfscomplex binnen, terwijl de achtervolgende wagen wegreed via de autobaan. Veiligheidsmensen aan de controlepost van het bedrijf meldden het schietincident aan de politie. Twee dagen later, op 26 juli 2015, deed u een gedetailleerde aangifte van voornoemde gebeurtenissen op het politiekantoor van Al Balde, gelegen in uw woonwijk Awasha. De politie noteerde uw verklaringen en legde de zaak voor aan het gerecht. Op 28 juli 2015 besliste de rechter tot verder onderzoek van deze strafzaak en beval de arrestatie van de dader.

Een bevriende collega genaamd A.(...) A.(...), vertelde u telefonisch dat voornoemde collega D.(...) - die woonde in de stad Kut van de provincie Wassad, vermist werd. U vermoedde dat A.(...) een rol speelde in de verdwijning van D.(...) omdat hij hem eerder ook had bedreigd. U werd bang en ging naar de Zuidelijke stad Basra met de bedoeling om van daaruit Irak te ontvluchten.

U verliet Irak per vliegtuig vanuit de luchthaven van de stad Basra op 2 augustus 2015. U reisde legaal met uw paspoort naar Turkije. Eind augustus 2015, reisde u illegaal per boot naar Griekenland. Via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland kwam u in België toe op 1 september 2015. U vroeg asiel aan op 3 september 2015.

Na uw vertrek uit Irak, vernam u telefonisch van voornoemde collega A.(...) A.(...) dat de directeur-generaal van jullie bedrijf Al Sanida, genaamd A.(...) I.(...) M.(...), werd vermoord langs de autobaan. Hij onderzocht kennelijk een complot waarbij uw twee voormalige bedrijfsleiders, de broers A.(...), samenspannen met uw ontslagen ex-collega A.(...). Voornoemde twee bedrijfsleiders zouden niet meer op het werk zijn verschenen sinds de moord op de directeur.

U legde verschillende documenten neer ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas, met name uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een kopie van de identiteitspagina van uw paspoort, een identiteitsdocument van uw werkgever, uw voornoemde politieaangifte en voornoemde gerechtelijke beslissing.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

U beweerde te vrezen voor vervolging door een op wraak beluste voormalige werkcollega (en diens handlangers) omdat hij werd ontslagen nadat u zijn fraudepraktijken bij de bedrijfsleiding had aangegeven, maar u legde hieromtrent tegenstrijdige en incoherente verklaringen af.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u in de u achtervolgende wagen de neven van uw ex-collega A.(...) herkende (zie gehoorverslag CGVS I, p. 9), terwijl u eerder bij de DVZ (zie vragenlijst van het CGVS, ingevuld door de DVZ) expliciet liet noteren dat u zag dat A.(...) in de auto zat met twee andere mannen. Geconfronteerd hiermee tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, ontkende u eerder op de DVZ te hebben verklaard uw ex-collega A.(...) in de achtervolgende wagen te hebben herkend, u zou enkel zijn neven hebben herkend (zie gehoorverslag CGVS I, p. 11). Gevraagd waarom in uw aangifte voor de politie en de gerechtelijke beslissing tot verder onderzoek (zie voorgelegde documenten, vertaling CGVS I, p. 8-9) geen sprake is van de neven van A.(...) in de achtervolgende wagen, stelde u dit niet te weten en besloot u dat de politie kennelijk niet al uw verklaringen had genoteerd (CGVS I, p. 11). Moest deze gebeurtenis werkelijk hebben plaatsgevonden mag worden verwacht dat u er eenduidige verklaringen zou over afleggen, die bovendien consistent zijn met de neergelegde stukken.

Overigens komt het niet aannemelijk over dat u de identiteit van voornoemde neven van A.(...) niet verder kon specificeren (gehoorverslag CGVS I, p. 9), terwijl u deze handlangers van uw beweerde vervolger A.(...) vaak zou hebben gezien in uw werkplaats (CGVS I, p. 9) waar ze werkten als schoonmakers van de bedrijfskantoren (gehoorverslag CGVS II, p. 6) en ze uiteindelijk ook uw enige informatiebron blijken te zijn via uw bevriende collega, A.(...) A.(...), die van hen zou weten dat uw beweerde vervolger, A.(...), nog steeds niet werd aangehouden (CGVS II, p. 7).

Bevreemdend daarbij is dat niemand van uw contacten in Irak zouden weten wat er verder gebeurde met uw vervolger A.(...) sinds hij u thuis zocht en uw vader sprak enkele dagen na uw vertrek in augustus 2015, dit wil zeggen bijna anderhalf jaar geleden (gehoorverslag CGVS II, p. 6 en 7). U verklaarde enkel te weten dat A.(...) nog steeds niet werd aangehouden, en wel omdat zijn neven dit zouden hebben verklaard aan uw collega A.(...) A (...). Uw vader zou geen enkel contact hebben gehad met de politie of het gerecht die uw strafzaak behartigden. Moest en de door u aangehaalde feiten werkelijk zijn gebeurd zou mogen verwacht worden dat u, met het oog op de mogelijkheid tot terugkeer, de situatie zou laten opvolgen door uw familie en/of vrienden en dat u zich hierover terdege zou laten informeren,

Uit uw relaas ten aanzien van het CGVS blijkt verder dat de directe aanleiding van uw vlucht (slechts enkele dagen na het gerechtelijke arrestatiebevel), was dat uw bevriende collega, D.(...), (die als eerste fraude op het werk vanwege A.(...) had aangegeven) was vermist. Dit was het element waardoor u heel bang werd, bang voor uw leven, en meteen naar Basra vertrok. U was echter dermate bang dat deze mensen u ook daar gingen vinden dat u besloot Irak te verlaten (gehoorverslag CGVS I, p. 6 en 10; CGVS II, p. 5). Gevraagd op het CGVS waarom u dit kennelijk belangrijke element niet vermeldde tijdens uw eerste verklaringen op de DVZ, stelde u toen enkel te hebben gesproken over de hoofdlijnen van uw relaas (gehoorverslag CGVS I, p. 7). Het komt niet overtuigend over dat u dit niet als een voldoende relevant element zou hebben beschouwd om te vertellen bij de DVZ gezien het net dit element was dat u deed besluiten te vluchten.

Verder stelde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat uw bevriende collega A.(...) A.(...) u telefonisch vertelde te hebben vernomen dat uw andere bevriende collega D.(...) door uw belagers werd gevonden in zijn thuisstad Kut (provincie Wassad) en er door hen werd beschoten voordat hij verdween (CGVS I, p. 6), terwijl u tijdens het tweede gehoor op het CGVS enkel nog weet had van het gegeven dat D.(...) vermist was zonder verdere details te kennen (CGVS II, 5). Verder beweerde u ervoor te vrezen dat uw belager A.(...) en zijn handlangers (voornoemde neven) in staat waren om u overal in Irak (zoals in de stad Basra waarnaar u vluchtte) te vervolgen omdat ze tot een politieke partij behoorden (gehoorverslag CGVS I, p. 6). Gevraagd tot welke partij uw belagers behoorden, verklaarde u dit niet te weten (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7 en 10). Gevraagd waarom u eerder verklaarde dat uw belager A.(...) tot een politieke partij behoorde, stelde u dit te vermoeden omdat A.(...) niet werd aangehouden ondanks uw klacht bij de politie en het gerechtelijke arrestatiebevel (zie gehoorverslag CGVS I, p. 10). Dergelijke verklaringen kunnen niet ernstig worden genomen.

Zo ook verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat na uw vertrek (uit de stad Amarah of uit Irak) werd ingebroken in uw ouderlijke huis waarna A.(...) thuis aan uw vader kwam zeggen dat die zich omwille van de inbraak niet ongerust diende te maken daar hij enkel u zocht (gehoorverslag CGVS I, p. 9 en 11). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS stelde u dan weer dat voornoemde inbraak plaatsvond op 4 augustus 2015 nadat A.(...) aan uw familie was gaan zeggen dat hij niets met hen had maar enkel u

zocht (gehoorverslag CGVS II, p. 3, 4). Dat u zelfs hierover niet eenduidige bent bevestigd eens te meer het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Op basis van het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u neergelegde aangifte bij de politie en gerechtelijke beslissing tot verder onderzoek van de strafzaak met bevel tot arrestatie van de dader wegen niet op tegen de hierboven gedane geloofwaardigheidsvaststellingen. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat zelfs aan officiële documenten door grootschalige en diepgewortelde fraude in Irak nauwelijks bewijswaarde kan worden toegekend.

Bovendien stellen uw relaas en stavingstukken alleszins dat uw beweerde vervolger, A.(...) werd ontslagen door uw werkgever en dat de Irakese overheid gevolg gaf aan uw aangifte betreffende diens bedreigingen aan uw adres (zie attest van de politie en gerechtelijke). De door u neergelegde aangifte bij de politie en rechterlijke beslissing zouden dus enkel kunnen ondersteunen dat u klacht neerlegde bij de overheid maar kunnen niet bewijzen dat u vervolgd werd in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, ernstige schade zou riskeren of dat u een gebrek aan overheidsbescherming genoot in Irak.

Er dient terzijde nog te worden opgemerkt dat het door u ingeroepen asielmotief - in het bijzonder uw persoonlijk probleem met een werkcollega die fraude pleegde en u met de dood bedreigde als wraak omdat u zijn fraudepraktijken aangaf bij uw werkgever en zodoende een rol speelde in diens ontslag – onder het gemeen recht (arbeidsrecht en strafrecht) valt en op zich vreemd is aan de criteria van de Geneefse Vluchtelingenconventie. Er blijkt in casu geen ernstig verband te bestaan tussen uw beweerde (en hierboven ongeloofwaardig bevonden) vervolgingsvrees of een vermeend gebrek aan overheidsbescherming en één van de vervolgcriteria van de Vluchtelingenconventie.

De overige door u voorgelegde identiteitsdocumenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort) en werkgerelateerde documenten (werkbadge en opleidingscertificaat) doen evenmin afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas. Uw identiteit en werk worden immers niet betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten

van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het eerste middel van verzoeker bestaat uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan zijn verklaringen en documenten.

Verzoeker beroept in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent, terwijl er weldegelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…)Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

U beweerde te vrezen voor vervolging door een op wraak beluste voormalige werkcollega (en diens handlangers) omdat hij werd ontslagen nadat u zijn fraudepraktijken bij de bedrijfsleiding had aangegeven, maar u legde hieromtrent tegenstrijdige en incoherente verklaringen af.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u in de u achtervolgende wagen de neven van uw ex-collega A.(...) herkende (zie gehoorverslag CGVS I, p. 9), terwijl u eerder bij de DVZ (zie vragenlijst van het CGVS, ingevuld door de DVZ) expliciet liet noteren dat u zag dat A.(...) in de auto zat met twee andere mannen. Geconfronteerd hiermee tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, ontkende u eerder op de DVZ te hebben verklaard uw ex-collega A.(...) in de achtervolgende wagen te hebben herkend, u zou enkel zijn neven hebben herkend (zie gehoorverslag CGVS I, p. 11). Gevraagd waarom in uw aangifte voor de politie en de gerechtelijke beslissing tot verder onderzoek (zie voorgelegde documenten, vertaling CGVS I, p. 8-9) geen sprake is van de neven van A.(...) in de achtervolgende wagen, stelde u dit niet te weten en besloot u dat de politie kennelijk niet al uw verklaringen had genoteerd (CGVS I, p. 11). Moest deze gebeurtenis werkelijk hebben plaatsgevonden mag worden verwacht dat u er eenduidige verklaringen zou over afleggen, die bovendien consistent zijn met de neergelegde stukken.

Overigens komt het niet aannemelijk over dat u de identiteit van voornoemde neven van A.(...) niet verder kon specificeren (gehoorverslag CGVS I, p. 9), terwijl u deze handlangers van uw beweerde vervolger A.(...) vaak zou hebben gezien in uw werkplaats (CGVS I, p. 9) waar ze werkten als schoonmakers van de bedrijfskantoren (gehoorverslag CGVS II, p. 6) en ze uiteindelijk ook uw enige informatiebron blijken te zijn via uw bevriende collega, A.(...) A.(...), die van hen zou weten dat uw beweerde vervolger, A.(...), nog steeds niet werd aangehouden (CGVS II, p. 7).

Bevreemdend daarbij is dat niemand van uw contacten in Irak zouden weten wat er verder gebeurde met uw vervolger A.(...) sinds hij u thuis zocht en uw vader sprak enkele dagen na uw vertrek in augustus 2015, dit wil zeggen bijna anderhalf jaar geleden (gehoorverslag CGVS II, p. 6 en 7). U verklaarde enkel te weten dat A.(...) nog steeds niet werd aangehouden, en wel omdat zijn neven dit zouden hebben verklaard aan uw collega A.(...) A (...). Uw vader zou geen enkel contact hebben gehad met de politie of het gerecht die uw strafzaak behartigden. Moest en de door u aangehaalde feiten werkelijk zijn gebeurd zou mogen verwacht worden dat u, met het oog op de mogelijkheid tot terugkeer, de situatie zou laten opvolgen door uw familie en/of vrienden en dat u zich hierover terdege zou laten informeren,

Uit uw relaas ten aanzien van het CGVS blijkt verder dat de directe aanleiding van uw vlucht (slechts enkele dagen na het gerechtelijke arrestatiebevel), was dat uw bevriende collega, D.(...), (die als eerste fraude op het werk vanwege A.(...) had aangegeven) was vermist. Dit was het element waardoor u heel bang werd, bang voor uw leven, en meteen naar Basra vertrok. U was echter dermate bang dat deze mensen u ook daar gingen vinden dat u besloot Irak te verlaten (gehoorverslag CGVS I, p. 6 en 10; CGVS II, p. 5). Gevraagd op het CGVS waarom u dit kennelijk belangrijke element niet vermeldde tijdens uw eerste verklaringen op de DVZ, stelde u toen enkel te hebben gesproken over de hoofdlijnen van uw relaas (gehoorverslag CGVS I, p. 7). Het komt niet overtuigend over dat u dit niet als een voldoende relevant element zou hebben beschouwd om te vertellen bij de DVZ gezien het net dit element was dat u deed besluiten te vluchten.

Verder stelde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat uw bevriende collega A.(...) A.(...) u telefonisch vertelde te hebben vernomen dat uw andere bevriende collega D.(...) door uw belagers werd gevonden in zijn thuisstad Kut (provincie Wassad) en er door hen werd beschoten voordat hij verdween (CGVS I, p. 6), terwijl u tijdens het tweede gehoor op het CGVS enkel nog weet had van het gegeven dat D.(...) vermist was zonder verdere details te kennen (CGVS II, 5). Verder beweerde u ervoor te vrezen dat uw belager A.(...) en zijn handlangers (voornoemde neven) in staat waren om u overal in Irak (zoals in de stad Basra waarnaar u vluchtte) te vervolgen omdat ze tot een politieke partij behoorden (gehoorverslag CGVS I, p. 6). Gevraagd tot welke partij uw belagers behoorden, verklaarde u dit niet te weten (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7 en 10). Gevraagd waarom u eerder verklaarde dat uw belager A.(...) tot een politieke partij behoorde, stelde u dit te vermoeden omdat A.(...) niet werd aangehouden ondanks uw klacht bij de politie en het gerechtelijke arrestatiebevel (zie gehoorverslag CGVS I, p. 10). Dergelijke verklaringen kunnen niet ernstig worden genomen.

Zo ook verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat na uw vertrek (uit de stad Amarah of uit Irak) werd ingebroken in uw ouderlijke huis waarna A.(...) thuis aan uw vader kwam zeggen dat die zich omwille van de inbraak niet ongerust diende te maken daar hij enkel u zocht (gehoorverslag CGVS I, p. 9 en 11). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS stelde u dan weer dat voornoemde inbraak plaatsvond op 4 augustus 2015 nadat A.(...) aan uw familie was gaan zeggen dat hij niets met hen had maar enkel u zocht (gehoorverslag CGVS II, p. 3, 4). Dat u zelfs hierover niet eenduidige bent bevestigd eens te meer het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Op basis van het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u neergelegde aangifte bij de politie en gerechtelijke beslissing tot verder onderzoek van de strafzaak met bevel tot arrestatie van de dader wegen niet op tegen de hierboven gedane geloofwaardigheidsvaststellingen. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat zelfs aan officiële documenten door grootschalige en diepgewortelde fraude in Irak nauwelijks bewijswaarde kan worden toegekend.

Bovendien stellen uw relaas en stavingstukken alleszins dat uw beweerde vervolger, A.(...) werd ontslagen door uw werkgever en dat de Irakese overheid gevolg gaf aan uw aangifte betreffende diens bedreigingen aan uw adres (zie attest van de politie en gerechtelijke). De door u neergelegde aangifte bij de politie en rechterlijke beslissing zouden dus enkel kunnen ondersteunen dat u klacht neerlegde bij de overheid maar kunnen niet bewijzen dat u vervolgd werd in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, ernstige schade zou riskeren of dat u een gebrek aan overheidsbescherming genoot in Irak.

Er dient terzijde nog te worden opgemerkt dat het door u ingeroepen asielmotief - in het bijzonder uw persoonlijk probleem met een werkcollega die fraude pleegde en u met de dood bedreigde als wraak omdat u zijn fraudepraktijken aangaf bij uw werkgever en zodoende een rol speelde in diens ontslag – onder het gemeen recht (arbeidsrecht en strafrecht) valt en op zich vreemd is aan de criteria van de Geneefse Vluchtelingenconventie. Er blijkt in casu geen ernstig verband te bestaan tussen uw beweerde (en hierboven ongeloofwaardig bevonden) vervolgingsvrees of een vermeend gebrek aan overheidsbescherming en één van de vervolgcriteria van de Vluchtelingenconventie.

De overige door u voorgelegde identiteitsdocumenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort) en werkgerelateerde documenten (werkbadge en opleidingscertificaat) doen evenmin afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas. Uw identiteit en werk worden immers niet betwist(...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt weliswaar dat hij nooit verklaard heeft dat A. in de wagen zat, maar wel de neven van A., doch doet hiermee geen enkele afbreuk aan de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker immers uitdrukkelijk te kennen dat hij werd achtervolgd door een auto met hierin A. met twee andere mannen (stuk 23, Vragenlijst, punt 3.5), terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat hij in de achtervolgende

wagen drie neven van zijn ex-collega A. herkende (stuk 10, gehoorverslag, p. 9). Niettegenstaande verzoeker van mening is dat het niet verwonderlijk is dat hij de identiteit van de neven niet kon specificeren, kan toch van verzoeker worden verwacht dat hij op de identiteit van zijn belagers kent, minstens een poging heeft gedaan om hun identiteit te achterhalen. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij aangifte bij de politie is gaan doen, waardoor kan worden verwacht dat verzoeker enige moeite doet om hun werkelijke identiteit te achterhalen om vervolgens aan de politie door te kunnen geven te meer verzoeker over enkele aanknopingspunten beschikte. Zo stelde hij dat deze mannen de neven waren van zijn ontslagen collega en als schoonmakers werkten voor het bedrijf.

Niettegenstaande verzoeker aangeeft dat vrienden en familie niet in de mogelijkheid zijn te achterhalen wat er in die strafzaak is gebeurd, brengt hij geen enkel element bij wat zijn vrienden en familie zou kunnen verhinderen om zich in te lichten omtrent de evolutie in de zaak tegen de persoon waarvoor verzoeker zijn land van herkomst heeft moeten verlaten. Verzoeker verklaarde dat zijn vader geen contact heeft met de politie en aldus ook niet aan hen informatie omtrent de opvolging van het arrestatiebevel heeft gevraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en dan ook minstens de situatie zou laten opvolgen door familie of vrienden. De vaststelling dat niemand van verzoekers contacten zou weten wat er verder gebeurde en verzoeker zich desbetreffend geenszins heeft laten informeren wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

In zoverre dat eerste verzoeker het niet vermelden van de vermissing van zijn bevriende collega D. bij de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te vergoelijken door te stellen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn relaas enkel in hooflijnen mocht vertellen en de verdwijning van zijn collega niet de allerbelangrijkste reden was waarom hij het land verliet, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke bewering geen weerslag vindt in het administratief dossier. Uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker wel degelijk gevraagd is uiteen te zetten een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit het land van herkomst (stuk 23, Vragenlijst, punt 3.5.). Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element, namelijk de vermissing van zijn bevriende collega niet heeft vermeld terwijl hij dit gegeven op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanmerkt als zijnde de aanleiding voor zijn vertrek naar Basra (stuk 10, gehoorverslag, p. 6) en zijn vertrek uit Irak vijf dagen later (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielaanvraag zou vermelden.

Waar verzoeker meent dat zijn verklaringen niet ongeloofwaardig zijn geworden doordat hij tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet meer sprak over de beschieting van zijn collega D. kan hij niet overtuigen. Tijdens het tweede gehoor werd immers herhaaldelijk gepeild naar de situatie van zijn collega D. en werd zelfs expliciet gevraagd op welke manier D. werd bedreigd door A. (stuk 5, gehoorverslag, p. 5) waardoor dan ook redelijkerwijs kon worden verwacht dat verzoeker van deze beschieting, hetgeen toch een ingrijpende gebeurtenis is, nogmaals melding zou maken teneinde de situatie van D. te duiden.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde klacht van de wettelijk vertegenwoordiger van het bedrijf tegen A. stelt de Raad vast dat het om een kleurenfotokopie gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook is in de vertaling van het document geen sprake van verzoeker noch van de problemen die verzoeker, zijn collega D. en zelfs de vermoorde directeur met A. zouden hebben. Hierin wordt enkel melding gemaakt van de vraag om A. te beschuldigen van diefstal van grote geldsommen van de rekeningen van het bedrijf. Bijgevolg is dit document niet dienstig om verzoekers verklaringen te staven.

Het vermoeden dat A. politiek wordt beschermd is slechts een bewering van verzoeker, doch wordt op geen enkele manier gestaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanspraak, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier en deze gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat de provincie Missan, verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak, onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie daar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier en deze gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij blijkt genoegzaam dat de situatie in de provincie Missan niet van dien aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoeker op een veilige wijze kan worden bereikt. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker algemeen stelt dat er diverse veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden en de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak volatiel en problematisch is doet hij geen afbreuk aan de concrete analyse van de veiligheidssituatie zoals opgenomen in de landeninformatie in het onderhavige dossier en deze gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF